

ne zadene, pa uničijo kameniti drobci, ki jih odbije krogla, celo vrsto sovražnih življenj. Častniki so nam pravili, da je imel sovražnik ta dan na prostoru pred nami gotovo krog 1000 mrtvih in toliko ranjenih.

Prosim Vas, ki ste doma, prosite Boga, da vam da milost, da bomo tega hinavskega sovražnika popolnoma strli in da bo že skoro zasijalo zaželeno sonce miru. Vaš Andrej.

Italijani stare babe.

Martin Pavlinč, posestnik na Hardeku pri Ormožu, ki se je svoječasno bojeval na srbskem bojišču in službuje kot topničar pri 24. bateriji, je pisal županu g. Hanželiču na Hardeku naslednje pismo:

„Gentilni prijatelj! Pojenjal je malo bojni grom in že done glasovi godbe. Tovariši nas namreč čestokrat razveseljujejo s tem, da zasvirajo kako „lušno“ tudi med gromenjem topov ter nam s tem dostikrat krajšajo čas. Gotovo veste, da sem na bojišču proti Lahom. Peljal sem se skozi domači kraj, a žalibog nisem imel priložnosti, se doma oglasiti. Hudo je človeku, ako po tolikem času pride čisto blizu dragih domačih, ne da bi mu bila dana priložnost, videti jih in govoriti z njimi. Pa kaj hočem?“

Italijani po zadnji veliki bitki pri Gorici precej mirni.

Dosedanje italijanske izgube velikanske. — Krvav izprehod v Avstrijo. — Naše čete hočejo v Italijo. — Križarka „Amalfi“ potopljena.

Maribor, 14. julija.

Dne 5. julija so bili Italijani med Gorico in Trzinem pošteno tepeni in od istega časa niso poskušali na primorski fronti večjih napadov. Vršijo se le manjši napadi, kakor n. pr. dne 12. julija, ko je pri Redipulji napadlo več infanterijskih polkov naše odtočne postojanke. Seveda brez uspeha, kakor vedno. Pač pa trajajo artilerijski boji noč in dan ne prenehoma naprej.

Tudi na koroski in tirolski meji ni prišlo zadnji čas do večjih bojov.

Italijani so baje izgubili v dosedanjih bojih že okroglo 80.000 mož. Njihove najboljše čete, alpinci in bersaglieri, so največ trpeli in sedaj prihajajo na vrsto rezerve in manjvredne srednje- in južno-italijanske čete.

Kajpada imamo tudi mi na naši strani izgube, toda niso v nobeni primeri z italijanskimi izgubami. Naše vojaštvo največ trpi od italijanske artilerije, ki bljuje noč in dan ogenj na nas. Jako nevarno je skalovje, ki leti od sovražnih bomb in šrapnelov na vse strani, ter prizadeva našim vojakom najhujše rane. Poročila pravijo, da imajo naši vojaši, ki branijo avstrijsko mejo proti Italiji, le eno željo, namreč da bi smeli zapustiti strelske jarke in gnati sovražnika z bajonetom daleč doli v Italijo.

Dosedaj so postojanke, ki smo jih zasedli prvi dan vojske, še vedno v naših rokah.

Vroča želja naših čet.

„Pester Lloyd“ poroča, da je general Dankl nasproti vojnim poročevalcem povdarjal, da bo prišel kmalu trenutek, ko se bo izpolnila vroča želja naših čet, da končno preidejo k splošnemu napadu proti Italijanom.

Krvav izprehod v Avstrijo.

Avstrijsko zunanje ministrstvo je izdalo knjigo, v kateri dokazuje s pismi in brzojavami, kako je Italija ves čas, odkar se je začela vojska, proti nam dvoumno in izsiljevalno postopala, dokler ni nazadnje prelomila dane besede in obljubljene zvestobe. Zanimivo je, kako je vojni veščak pri italijanskem poslanstvu poročal italijanskemu generalnemu štabu o našem vojnem stanju. Mesca aprila tekočega leta je poročal, da bo vojska Italije proti Avstriji le vojaški izprehod. Je izprehod, toda bolj počasen kakor polžev in nenavadno krvav. Naše čete upajo, da bodo Lahe kmalu lahko spremljale, ko se bodo vračali s sprehoda domov.

Italija je vojsko že izgubila?

Zelo razširjeni švedski list „Morgenposten“ poroča: Italijanska vojska zoper Avstrijo se že lahko smatra kot izgubljena. Za zimsko vojsko v alpskem ozemlju je italijanska armada popolnoma nesposobna in tudi nima za kake boje dovolj odporne sile. V Italiji se bodo kmalu streznili, če se bo italijanska armada tudi v bodoče dosegla take poraze, kot dosedaj. Med Italijani v kratjestvu vedno bolj dozoreva priznanje, da je bilo ministrstvo zaslepljeno, ko je verolomno odklonilo velikodušno darilo cesarja Franca Jožefa. V Italiji se bo igra, ali bo bodoča Italija kraljestvo ali ljudovlada, hitreje vršila, kot si to predstavlja ministrski predsednik Salandra.

Tukaj je malo drugače, kot je bilo pri Belgradu. Dan na dan nam poje topovi svojo pesem, od tega jutra do poznega večera. Često tudi po noči, tu in tam se oglašajo še puške. Naš sovražnik marsikaj poskuša, pa brez uspeha, poleg tega je še pošteno tepen. Ne goji se mi preslabo. Kaj posebno novega nimamo. Le to si želim, da bi videl enkrat dom, svoje drage, znanke in soseske. Pa to bo pozne dni.

Drugokrat piše:

Deset je minulo, noč je. Ravno je potihnilo pokanje, ki je tukaj bolj pogosto, kot je bilo v Srbiji. Kraj, kjer sem sedaj, je ravno tako krasen, kot tam pred Belgradom. Lepa je naša slovenska domovina. Dal Bog, da bi bila zopet mirna, toda dokler ni premagan sovrag, ne bo miru. Nas ne premaga nobeden: Lah! hočejo biti junaki; stare babe so. Naši jih naženejo in če so tudi brez pušk. Res je, če Lah vidi kri, že zbeži. Ni čuda, če bežijo, ko jim vendar mažemo tako pošteno po grbi. Moja baterija se povsod izkaže, s ponosom zrem na njo. Mnogo naših slovenskih topničarjev je že odlikovanih in te dni se vršijo spet odlikovanja za mnoge naše. Stotero iskrenih pozdravov vsem sosedom in prijateljem na Hardeku.

(Vas je anje p. em n. 7 strani.)

Italijani obstreljujejo utrdbo „Henzel“.

Italijani, ki so že od začetka vojske imeli zasedene obmejne kraje na korosko-italijanski meji pri Naborjetu, obstreljujejo že od 12. junija naprej vsak dan skoro noč in dan s težkimi topovi utrdbo „Henzel“ (imenovana po junaškem branitelju stotniku Henzelu iz l. 1809). Italijani tudi tukaj zelo slabo zadevajo. Naši poškodbe na utrdbi sproti popravljajo in Italijanom krepko odgovarjajo. Trdnjava Naborjet zapira Italijanom pot proti Beljaku in Celovcu.

Naši na italijanski zemlji.

Posebni poročevalci „Kölnische Volkszeitung“ poročajo z italijanskega bojišča: Med tem, ko se na Velikem Palu razvija boj za posamezne postojanke, kateri je za Italijane skoro povsod brezuspešen, stojijo Avstrijci zahodno od Velikega Pala že na italijanskih tleh. Z držnim činom so naše čete zavzele goro Monte Peralpe, ki nadvladuje prelaz Cregone. Italijansko ozemlje, ki ga imajo avstrijske čete ob tirolski meji zasedeno, obsega 10 do 12 kilometrov in se še vedno povečuje.

Opis velike bitke dne 5. julija pri Gorici.

Kako so čutili in vedeli dne 5. julija Goričani, da se bje velika bitka, opisuje očevidec v „Novem Času“:

Dan 5. julija je bil pa vroč! Začelo je že zjutraj grometi, pa samo bolj v presledkih. Vsekako pa se je zdelo, da je danes morda zopet obmostje pri Gorici prišlo na vrsto. Par dni poprej so nasakovali kraško robovje pri Trzinu in Zagradu. A ni jim šlo. Bili so vrženi nazaj in razbiti. Morda bodo danes poskušali pri Gorici.

Vedno bolj pogosto so se strelji ponavljali; proti osmi uri so prihajali že prvi sovražni šrapneli. Svigali so čez mesto v različnih smereh. Ljudje so se sprva plašno zgibali, nehoti glava potiskali med pleča in se sklanjali. Pa šrapneli so s svojim sikanjem in žvižganjem leteli naprej. Gledali so za njimi, dasi jih niso videli, ter poslušali, kje bi vtegnili razpočiti. In dalje se je zasilal trask: šrapnel je šel preko grada in onstran nekje razpočil. Kaj se je zgodilo? Koga je zadelo? Odgovora na ta vprašanja ljudje niso iskali, ampak šli dalje za svojimi opravki mirno v zavesti: šrapnel mene ni zadel, pa tudi bližni ni padel. Zopet je v zraku završelo; pogledali so v zrak, a šli naprej. Le deklice so pričele bolj plašno hiteti preko ulic, ki so izpostavljene jugozapadni strani.

Proti deveti uri zjutraj je že postalo bombardiranje tako, kakor ga v Gorici še ni bilo slišati. Doseglo je svoj višek ter ostalo na njem do približno štirih popoldne, ne da bi pa potem popolnoma ponehalo. Bilo je nekaj strašnega, nepopisnega, veličastnega. Posebno na južno-zapadni meji mesta. Tu se vse mnogo lepše sliši in — vživa; po ulicah in trgih v mestu je toliko življenja in vrvenja, da se bombardiranje precej presliši. Bolj ko pa greš proti jugozapadu, bolj ti prihaja vse na ušesa. Hiše so precej neobjudene, — tu stanujejo bogatejši, ki so se iz mesta že davno umaknili — ulice tihe in prazne; vsak sum se odmeva in napravi glasove stokrat večje, kakor so v resnici. Pa če bi tega tudi ne bilo, zadostovalo je popolnoma, gledati in poslušati, kar se je vršilo.

Na Kalvarijo (hrib pri Gorici) in na višine nad Podgoro so padali streli, granate, šrapneli in mine. Grmelo je in divjalo po ozračju, kakor da bi bil

sam sodnji dan. Kakor da bi kedo cele vozove dolgih velikih desk metal iz tretjega nadstropja na gladki tlak med visokimi hišami zaprtih praznih ulic, tako je treskalo in odmevalo po razburjenem ozračju. In to zaporedoma, neprenehoma. Bile so sovražne granate, ki so padale v podgorske višine, se vanje zaje-dale in se potem s strahovito mogočnostjo razpočile. Cele gore dima in zemlje so pričele rasti iz mesta na gori, kjer se je to godilo, in se potem širile na vse strani — črno — sivo in grdo. Hiše so se tresle, ljudje so kar plašno obstajali. Tako od blizu je treskanje prihajalo, da se je človek nehoti ozrl na desno ali levo, ali ni morda tam granata padla na tla. Istočasno s tem treskanjem so ti prihajali na ušesa grozni poki šrapnelov, drug za drugim brez prestanka. Na višinah tam doli so se prikazovali ognjenim piki z belimi oblaki. Kakor da bi gadi, vidni samo po svojih glavah, iz nevidnega ozadja skakali naprej, besno sikali z jeziki in spuščali svoj strup! Zrak je bil miren, Oblaki so kakor bele repatice nekaj časa obstajali na mestu, potem se vzdigali in plavali nad višinami. Če si pri tem gledal na Kalvarijo, pa si videl od trenutka do trenutka ogromne ognjene piramide, ki so se pa takoj umikale črnemu debelemu dimu. Vrelo je, kakor da bi zemlja dobivala razpoke in bruhala iz sebe. Delo granat vse to. — Ni mogoče jih šteti. Najmanj sto do stodvajset v minuti. — Sedaj se je pa pokazal dim na dnu od vznožja Kalvarije. Vedno višje se je valil, vedno večje oblike je zavzemal. Grozen pogled! Granata je bila zgrešila svoj cilj, padla v vas, predrla hišo in jo zažgala. Gori!

Sovražni šrapneli in sovražne granate sikajo čez naše glave. Vsake tri, štiri minute ena. Tako čudno sika in vrši! Poleg tega se zdi, kakor da bi kje blizu ogromen vrtnec požiral in vsesaval vase zrak, dočim se zopet hkratu od druge strani zrak zvija in zvija; prvo nam javlja prihod granate, drugo šrapnela. Ko slišiš vse to, je že granata dosegla svoje mesto in šrapnel tudi.

Tako treska in sika in poka in se zvija v grozansko veličastnih zvokih skozi ozračje. Odmore nobenega.

Toda tudi naši odgovarjajo! Besno, silno, zavestno, zmagovito! Tu najde vsak strel svoj cilj. Zdi se ti, da gledajo in mislijo vse te nevidne baterije, vsi ti skrivnostno skriti topovi. Zamolki gromi naših gorskih topov ti prihajajo na uho; potem poki naših havbic, da se hiše tresejo skoz in skoz; sem pa tja zopet mogočni siloviti strelji naših možnarjev. Kakor da bi bilo tisoč pretepenih lačnih psov v bližini, ki cvilijo in stokaajo s svojim lajanjem, tako ti gre ta strel skozi ozračje naprej. Cvilenje in pasje lajanje se ponavlja v enomer, sedaj močnejše, sedaj bolj tiho; sedaj iz daljave, sedaj iz višine. Zdi se ti, da vidiš vse te pse nekje pred seboj, ki pretepeni in lačni milo gledajo v tebe in cvilijo in stokaajo in tulijo. To je strel iz možnarja, ki nese smrt in grozo v vrste sovražnika.

Dim je napolnil ozračje krog podgorskih višin. Tam gori pa pokajo puške: pok, pok, pok; tudi hitreje, da jih ne moreš šteti. Drdranje strojne puške; sovražnik pripravlja naskok; sedaj drdra od tam, sedaj zopet od tam; Bog ve, kako tam gori zadaj kosi smrt...

Lastovke se ob tem nepopisnem gromenju vedejo kakor omotene. Tu sede ena na brzozjavno žico, pa ne ve, kaj početi. Ne poje, ne igra, niti si ne upa več odleteti. Tam se jih cela jata zapodi v vejevje divjega kostanja; tam zopet stikajo plašno preko streh kakor pred nevihto.

Ob hiši pa je straža, da bi ljudje ne šli preblizu sovražnemu ognju. Čudno, da mora biti straža v ta namen, tukaj! Ali nimajo ljudje dovolj razuma, kaj treba storiti? Zdi se res, da ga nimajo. Med tem, ko treska in gromi, ko poka in sika, ko se zrak zvija in požira, ko ti cel pekel zija nasproti, prihaja mlada mati z detetom v naročju; prestrašena pripoveduje, da je zadaj na cesti priletel šrapnel in ubil enega otroka, enega pa razmesaril... Potem pa gre sama ravno proti jugozapadu naprej. Ustavi jo straža ter jo opozori na nevarnost. Pa ji odgovori, da gre prijeteljico par hiš naprej obiskat. Šrapnel je gotovo ne zadene. — Straža jo pusti. Gre naprej, mirno, korak za korakom, igra se z otrokom v naročju ter misli in je prepričana, da je šrapnel ne zadene...

Kalvarija pri Podgori.

Goriški „Novi Čas“ piše:

Dan za dnevom imamo sedaj priliko gledati na Kalvarijo pri Podgori blizu Gorice. Čudovit pogled se nam tukaj nudi. Sovražnik napenja vse svoje sile, da bi to višino zavzel. Tisoče granat se je že zaborilo v nje greben; marsikdaj smo že mislili, da mora Kalvarija pod strašno silo sovražnega ognja razpočiti in zginiti v prah in pepel. Ni gotovo več mesta na njenem vrhu, ki bi ne bilo razbito in raztrgano od strelav laških topov. Ni gotovo mesta, ki bi ne bilo pokrito s kosi in drobci jeklenih granat in šrapnelov, ki jih je tukaj v neizmernih množinah sovražnik nasul. In vendar naša Kalvarija še stoji in še vedno stoje na njej tudi trije križi, od katerih je ta 240 m nad morsk gladino se vzdigujoči grič dobil svoje ime.

Enkrat je bila že Kristusova podoba s srednje-ga križa od sovražnega strela strgana na tla. Pa vstal je iz svojega kritja Dalmatincev ter navzlic ognju in dimu v toči šrapnelov na tleh ležečo podobo Kristusa vzel v svoje roke, nesel jo h križu ter jo zo-

pet pripel na prejšnje mesto. Sam Bog je poveljal njegov čin! Kajti v hipu, ko se je odmaknil od kraja, kjer je Kristusova podoba ležala na tleh in stopil dva koraka proti križu, se zarije ogromna granata v zemljo, kjer je pravkar stal, razpoči s strašanskim pokom ter pokrije vse na okrog z zemljo in kamenjem. Dalmatinca se prav ničesar ni zgodilo! Tovariši pa so mu častili h hrabremu činu njegove pobožnosti ter občudovali varstvo božje, ki se je nad njim pokazalo.

Kalvarija stoji! Zidovje, ki bi je Lah! tako radi razrušili in dobili v svoje roke, kljubuje mogočno vsem njih naporom in vsemu njihovemu divjemu ognju. Nepremagljivost pa podajajo temu zidovju junaški sinovi bratske Dalmacije, junaški vojaški sploh, ki so tam gori zbrani od vseh delov naše monarhije. Ni ga razločka med njimi! Ena misel preveva vse: Mi se borimo tukaj za prostost, katero nam hoče Lah vzeti in steptati! Mi se borimo proti verolomstvu in nezvestobi, v katerih imenu gleda Lah proti nam! Mi se borimo vsi brez izjeme za državo, v kateri imamo vsi svoj dom. Z združenimi močmi — in vojaki so nepremagljivi. In oni tvorijo z našo Kalvarijo zid, ob katerem si sovražnik razbija glavo in prek katerega ne pojde nikdar do naše Gorice, ki se razprostira v vsi svoji neznosti in lepoti ter v svoji bujni vrtni krasoti pred njegovimi pohlepnimi očmi...

Križ pa, ki se dviga na gori, je za vojake znak neizčrpni moči! Tam gori se čuti varne. Sami pripovedujejo, s kakim zaupanjem se sredi granat in šrapnelov iz svojih jarkov ozirajo na križ, na Kristusa, ki z razpetimi rokami blagoslavlja nje in njih napore ter stoji ob strani onim, katerim so bile prizadane pekoče rane, da jih junaško prenašajo, a tudi onim, ki v službi domovine umirajo in iščejo v Njem s svojimi zadnjimi pogledi milostnega sodnika...

Hrvat ostane na mostu, konj pade v Sočo.

Ko so dne 7. junija Lah! obstreljevali goriški most in je ena laška granata padla na most, je bil na njem ravno avstrijski vojak z vozom. Že ko je prihajalo sikanje vedno bližje, je skočil raz konja. To je bilo previdno, kajti že v prihodnjem trenutku je vrglo konja čez mostno ograjo v Sočo. Vojaka od kraja ni bilo videti. Potem se je priplazil iz dima, sicer ranjen po obrazu in na nogi, a vendar ne nevarno. Nesli so ga na voz, odkoder je okoli stoječe pozdravljale s cigareto v ustih in s krvavim obrazom. Bil je Hrvat.

Obed mrtvih.

Dunajski listi poročajo: Na oni strani Soče leži vas Mariano, kjer so se pred nekaj dnevi udoma-

čili sovražniki. Nekega dne okrog polne smo opazili, da obdujejo častniki zunaj poleg neke hiše; bilo jih je 26. Sredi kosila sproži naša baterija skupni strel; ena granata se je razpočila sredi med častniki, tako, da je bilo to njihovo zadnje kosilo — kosilo mrtvih. Učinek je bil strašen; miza in častniki so bili kakor pomeđeni.

Od neke druge baterije so videli častniški štab, general je šel s svojimi častniki proti bojni črti. Naenkrat zadene naš strel sredi družbe. General in nekaj častnikov je padlo, drugi so se razkropili. Pozneje smo videli častnike hiteti k ranjenim. Drugi strel je zadel tudi te. Nato je prišlo sanitetno osebje, ki je odneslo generala.

80.000 Italijanov padlo ob Soči.

Italijanski list „Tribuna“ piše, da so izgubili Italijani v bojih ob Soči desetak že 80.000 mož.

Naša mornarica.

Inozemski listi venomer prinašajo poročila, da je naša mornarica vsled sovražnih napadov izgubila več ladij. Uradno se temu nasprotno zatrjuje, da naša slavna mornarica v boju proti Italiji ni doživela nobene, kakšne sibi izgube in da so tudi poročila inozemskih listov o poškodbah naših podmorskih čolnov popolnoma neresnična.

Naš podmorski čoln potopil italijansko križarko „Amalfi“.

Dne 7. julija, ob pol osmi uri zjutraj, je potopil torpedni strel našega podmorskega čolna v severnem delu Jadranskega morja v bližini italijanske obale italijansko križarko „Amalfi“. Od torpednega strela zadeta križarka se je takoj nagnila na levo stran. Štiri italijanske križarke so hitro prihiteli zadeti križarki na pomoč, iz Benetk sta pa odpelala dva italijanska parnika, da se udeležita rešilnega dela. Od posadke, ki je štela 684 mož, je bilo rešenih 500 mož, ostali so našli smrt v morskih valovih.

Dočim italijansko vojno brodovje še dosedaj ni doseglo nobenega drugega uspeha, kakor da si je ogledalo otok Vis, kjer je bilo leta 1866 pod admiralom Persanom od našega admirala Tegetthoffa tako hudo tepeno, obstreljujejo naše vojne ladje prav uspešno italijansko morsko obalo, kateri so že prizadale čez 200 milijonov lir škode, in potaplajo italijanske vojne ladje in podmorske čolne.

koleri obbolele vojake pustili v oskrbi Rudčega križa, jih pa armada vlačí seboj od kraja do kraja, s čemer se je kuga raznesla in razpasla že na vse strani.

Ob Donavi.

Med Srbi in Avstrijci se vršijo le artilerijski boji. Dne 5. in 6. julija je pri Oršovi in Ada Kalehu (ob avstrijsko-srbsko-rumunski meji) avstrijska artilerija živahno obstreljevala srbske postojanke. Dne 6. t. m. zvečer je srbska artilerija ušla, iz česar se sklepa, da je bila poškodovana. Dne 8. t. m. je pa priplul srbski zrakoplov nad ogrsko mesto Petrovaradin in je vrgel proti mostu čez Donavo bombo, ki pa je svoj cilj zgrešila. Drugi dan se je sovražni zrakoplovec zopet pojavil v višini 3000 metrov nad mestom in brezuspešno metel bombe. Srbi bi radi most čez Donavo razstrelili. Njih trud je pa bil zaman.

Naši ujetniki na Srbskem.

Bolgarski listi javljajo, da so vsi avstrijski vojni ujetniki v Srbiji sedaj zaposleni pri gradbi železnice skozi Albanijo do Jadranskega morja.

Boji s Črnogorci.

Izhodno od Trebinja v Hercegovini so Črnogorci v zadnjem času večkrat napadli naše postojanke, in sicer večinoma po noči. Taki napadi se bili dne 6., 7. in 9. julija, a so bili vsi odbiti. Naš artilerijski ogenj je črnogorske postojanke zelo opustošil. Naš zrakoplovec je izsledil skrite črnogorske postojanke in metel na nje bombe.

Boji v Južni Afriki.

Boji nemških čet, ki so, dasi maloštevilne, vendar dosedaj branile nemške naselbine v Južni Afriki, so se udale angleškim južnoafriškim četam. Na potek svetovne vojske ne bo ta degodek niti najmanj uplival.

Anglikanski škof prosi papeža za mirovno posredovanje.

Iz Budimpešte se poroča, da je zaprosil anglikanski škof Wilhelm papeža, da naj posreduje za mir.

Svedske žene za mir.

Sveškemu notranjemu ministru je izročilo 91 tisoč švedskih žen prošnjo, da naj posreduje švedska vlada za mir.

* Kanonik Jakob Kavčič.

Maribor, 8. julija 1915.

Pretrajljiva vest je danes došla v Maribor. Umrl je v Gradeu v bolnišnici usmiljenih bratov prečast. g. kanonik Jakob Kavčič. Že dolgo časa smo s strahom pričakovali tega poročila, kajti vedeli smo, da je preblagi gospod kanonik smrtno nevarno bolan. Ker je bil pokojnik v Mariboru obče znan in v vseh slojih zelo priljubljen, je bila žalost, posebno v njegovih prijateljskih krogih, velika in odkritosrčna.

Iz življenja nepozabljivega pokojnika naj pojasnijo sledeči podatki dobo njegovega skromnega, a velezasluznega življenja.

Rojen je bil rajni g. Jakob Kavčič 14. majnika 1862 pri Sv. Petru pri Radgoni. Po odlično dovršeni ljudski šoli v Gornji Radgoni je šel na gimnazijo v Maribor. Kot četrtosolec je bil l. 1878 sprejet med prvimi gojenci v dijaško semenišče, kjer je bil uzor marljivosti in vzglednega vedenja. Po maturi je šel v bogoslovje, kjer je nadaljeval svoje neumorne študije in hrepenenje po npravi populnosti. V 3. letniku je bil duhovnikom posvečen, 18. julija 1885. Naslednje leto, po končanih bogoslovskih naukah, je bil poslan kot kaplan v Ribnico na Pohorju, kjer je služboval dve leti. Potem je prišel kot kaplan l. 1888 k sv. Magdaleni v Maribor. Že prihodnje leto 1889 je bil imenovan kornim vikarjem pri stolnici v Mariboru, katero službo je opravljal do 14. aprila 1893. Nekaj nad eno leto je bil pozneje stolni kaplan. 14. avgusta 1894 je bil imenovan veroučiteljem na slovenskih paralelkah c. kr. gimnazije v Mariboru. Po ustanovitvi ženskega učiteljskega pri č. šolskih sestrah v Mariboru je bil imenovan veroučiteljem tudi na tem zavodu. 31. avgusta 1909 je bil imenovan kanonikom kn.-šk. lavantinskega kapitelja v Mariboru.

Prerano, ah, mnogo prerano umrl gospod kanonik je bil izrazit, vrlo plemeniti značaj. Kot duhovnik je bil povsod vstrajno marljiv, apostolsko goreč delavec v vinogradu Gospodovem. Mnogo solz boje te dni teklo v prijazni Ribnici na Pohorju, kjer je bil skrajno priljubljen. Iz poznejšega življenja je posebno omeniti njegovo veliko ljubezen in neomajeno požrtvovalnost do ubogih slovenskih dijakov. Bil je namreč dolgo vrsto let blagajnik dijaške kuhinje v

Priprave za nove boje.

Zadnje dni na celi bojni črti mir. — Med Vislo in Lublin prihajajo ruske rezerve. — Tudi v Besarabiji zbirajo Rusi nove čete.

Maribor, 14. julija.

Ko so naše čete pod poveljstvom nadvojvode Jožef Ferdinanda zavzele mesto Krasnik, se niso ustavile, ampak prodirale ob česti Krasnik-Lublin naprej proti Lublinu. Toda Rusi so med tem zbrali proti nam velike rezerve ter so naše prednje čete ljuto napadli. Glavna naša moč je stala močno utrjena na višinah severno od Krasnika. Prednje čete so se ruski premoči umaknile ter se združile z glavno našo močjo. Rusi so tudi tukaj poskusili svojo srečo, a so bili odbiti. Krasnik in višine severno od Krasnika so trdno v naših rokah. Vsled neuspehov so tudi Rusi ustavili napade in sedaj je na naši in na ruski strani mir.

Naše čete imajo dovolj dela, da uredijo in pripravijo vse za nadaljno prodiranje in napadanje. Od 1. maja so neprestano prodirale in marsikaj je treba sedaj izpolniti. Z našim prodiranjem se je tudi podaljšala dovozna četa za strelivo, živež in obleko tudi v tem oziru, da se zagotovi in izpopolni nagli dovoz, je treba veliko dela. Pomisliti moramo, da naše čete stojijo sedaj v neposredni bližini velikih ruskih trdnjav Ivangorod, Lublin, Holm in da je za zavzetje trdnjav treba armado urediti in zadovoljiti do zadnjega gumba.

Ob Bugu, Zloti Lipi in ob Dnjestrju vlada vobče mir. Naši so se zakopali ter se po načrtih svojih poveljnikov pripravljajo, da onemogočijo vsak sovražni uspeh.

Kajpada se tudi Rusi skrbno pripravljajo. V Besarabiji, odkoder prihajajo ruski sunki v našo fronto ob Dnjestrju, se zbirajo močne rezervne čete. V ozemlje med Vislo in Bug pa je baje došlo 300.000 svežih ruskih rezerv. Pričakovati nam je torej kmalu novih srditih bojev.

Boji okoli Krasnika.

Iz vojnega poročevalskega štana se poroča: Z močnimi silami severno od Krasnika proti našim pro-

dirajočim četam izvedeni ruski protinapad, kakor se zdi, ni opravičil ruskih pričakovanj. Naše čete so se le nekoliko umaknile in tako zavrtnale bojno črto. Če bodo sedaj, ko ruski napadi ponehajo, napravili svoj protiradni poskus, ali če se jim kljub njihovim močnim rezervam ne bo posrečilo izvesti močnih protisunkov, se bo kmalu pokazalo. Vsekako so avstrijske čete svojo namero, da drže višine pri Krasniku kot kritje dosežanih pridobitev mogle rešiti tako, da nadaljni razvoj akcije kljub velikim ruskim silam ne more biti dvomljiv.

Ruske nove rezerve.

„Tagesanzeiger“ v Curihu poroča: Splošni položaj na gališko-poljskem bojišču sicer še ni odločen, ampak o tem ni dvomiti, da bo izid za Avstrijo in Nemčijo srečen. Rusi so pripeljali za ta brezupni boj 300.000 mož rezerve. Poročila iz ruskih virov preko Pariza jasno kažejo, da pripravljajo francosko in rusko javnost na obleganje Varšave in Ivangoroda.

Ruski odpor.

Francoski listi pričakujejo velik ruski odpor na črti Visla-Bug. Velikemu knezu Nikolaju Nikolajeviču je bilo dano od 1. junija osem tednov časa, da organizira odpor. Od tega je odvisna odločitev za rusko armado v letošnjem letu.

1600 km dolga fronta.

Naša fronta nasproti Rusom sega od mesta Šavli na severnem Ruskem do mesta Zalesčiki v Bukovini ter je dolga 1600 km; če računamo po dva vojaka na meter, bi bilo za obrambo te ogromne črte potrebnih 3.200.000 mož. Če se potisne Ruse iz Rusko-Poljske, se bojna črta za nas tako ugodno izravnja, da bi bila fronta komaj kakih 400 km dolga, tako da bi se lahko obilo čet porabilo na drugih važnih bojiščih.

Kolera v ruski vojski.

„Kuryer Lwowski“ poroča, da divja v ruski vojski kolera, ki tudi pozimi ni prenehala. Ker so se zanemarile zdravstvene odredbe, se je sedaj kolera v ruski vojski strašno razširila. Namesto da bi na